

[Christophersen]

skæftigelsesudsigte, vi får præsenteret både fra regeringen selv og fra det økonomiske råds formandskab. Derfor gør alene beskæftigelsesudsigterne det nødvendigt at ændre og styrke den økonomiske politik.

På samme måde med vores betalingsbalance. Der er grund til at hæfte sig ved, om vi i det kommende år kan komme ned på det underskud, som regeringen skønner, 6½–7 mia kr., som jo i og for sig ville være en rimelig forbedring – ikke nok, men en rimelig forbedring – i forhold til i år. Jeg kan tvivle på, om det lykkes, men lad os nu tage det som et eksempel.

Hvis vi ser på det tal, er det interessante jo, at det fremkommer på den måde, at vi stort set får balance på det, der hedder vare- og tjenesteydelsesbalancen. Underskuddet på 6½ mia kr. vil, hvis det kan holdes på det, næsten udelukkende være de udgifter, vi får til renter og afdrag på udenlandske statslån. Det siger for det første, at hvis vi for en år-række siden havde opført os mere fornuftigt, havde vi i dag haft balance i forhold til udlandet, og for det andet, at vi her står med en voksende udgiftspost, som i de kommende år vil belaste os mere og mere, og som vil tvinge os til at begrænse vores realindkomster og realforbrug herhjemme.

Den tredje vigtige ting, jeg synes forudsigelserne fortæller os, er, at vi står over for fortsatte omkostningsstigninger. Jeg synes, der virkelig er grund til bekymring over at læse, at nu regner selv det økonomiske sekretariat med, at lønstigningerne i de to overenskomstår ikke kan holdes på de 6 pct., men bliver på 8–9 pct.; sådan læser jeg de lidt forskellige oplysninger, der gives, altså at 6 pct.s rammen ikke respekteres, men at stigningerne bliver 8–9 pct. Det understreges jo i øvrigt også af, at vi har en prisudvikling, som er meget foruroligende. Vi får den 1. marts 1978 i hvert fald to dyrtidsportioner. Hvis vi er meget uheldige – det tror jeg ikke vi er – men hvis vi er det, får vi endda tre; hvis vi kun får to den 1. marts, får vi to til 1. september også, og dette på et tidspunkt hvor man altså samtidig taler om at holde igen på indkomstudviklingen.

Den fjerde ting, jeg vil nævne, er den senere tids uro omkring kronen. Vi er tilfredse med, at regeringen har understreget, at den har ikke nogen baggrund, men det er klart, det er utilfredsstillende for et land, at der

ustandselig er den slags spekulationer, hvor ubegrundede de så end kan være. Af disse grunde er der behov for en omlægning som den, jeg taler om.

Hvad er det så, der er brug for? Jo, der er brug for en indkomstpolitik, som i en år-række holder de totale stigninger i lønomkostningerne på 5–6 pct. om året, og det forudsætter efter vores opfattelse en hurtig løsning på problemerne omkring ATP-portionerne. Det forudsætter, at vi er parat til at bruge vores indkomstskattesystem og vores sociale ydelser som et rimeligt modstykke til fortsatte stigninger i pengeindkomsterne. Det forudsætter en erhvervs politik, som i en år-række giver erhvervs mæssige investeringer – både offentlige og private – bedre vilkår. Det forudsætter store energimæssige investeringer. Det forudsætter en styrkelse af de mindre virksomheder og oven i alt det også en bedre spredning af ejendomsretten.

Dette sidste vil jeg sige to ord om efter den afstemning, vi har haft i dag, og den debat vi havde i går. Jeg vil også sige en ting til hr. Svend Andersen (Rosk. a.), hvis han er interesseret i at lytte til et mere nuanceret synspunkt.

Vi er meget stærke mostandere af LOs tanke om en central fond. Men vi er meget stærke tilhængere af en spredning af ejendomsretten. Det er muligt, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.) ikke er det, men vi er det, og vi ser gerne, at en sådan spredning sker. Selvfølgelig skal det ske efter liberale principper, men det har altid været noget afgørende for os, at så mange som muligt skulle eje, fordi det kan nedbryde de interessemodsætninger, som er en af de mest afgørende hindringer for, at der kan føres en fornuftig økonomisk politik her i landet.

Den politik, jeg her taler om, forudsætter selvfølgelig midler, og disse midler må efter vores opfattelse bl. a. tilvejebringes over en flerårig omlægning af udgiftspolitikken; og i den forbindelse vil jeg her til sidst rejse nogle spørgsmål, spørgsmål, som jeg mener vi alle sammen er nødt til at drøfte, når vi nu skal behandle finanslovsforslaget og budgetoverslagene for de kommende år.

Har vi virkelig råd til alle de ting, der er lagt op til, eller skal de midler bruges på en anden måde? Har vi virkelig råd til fra 1. april 1979 at sætte en stor pensionsreform i kraft, som vil koste 1 mia kr.? Jeg rejser det